

SUBSCRIPCIÓ  
Barcelona. Una pesseta al mes  
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre  
Extranjer. 9'00 id. id.  
Pagant per anys, una pesseta de rebuix

# EL POBLE: CATALA

DIRECTOR-GERENT  
**PERE COROMINAS**  
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ  
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.  
DIRECCIÓ  
CARRER FORTuny, NÚM. 2, 3ER  
TELÈFONS  
Redacció, 723 - Imprempta, 2.208

ANY VIII NÚM. 2311

BARCELONA, DIVENDRES, 7 JULIOL DE 1911

UN NÚMERO, 5 CENTIMS

**CASA ROSICH**  
**PELAYO, 56 PREU FIXE**  
Pera Platges, Camp y Balearis  
Novetats estampades en seda y cotó, bruses, refalços, llençols, roba  
blanca, escharpes, vestidets bebé, etc.  
**CONFECCIÓ D'EQUIPS Y "CANASTILLAS,"**

**Prou diabetes!**  
**COPALCHINA**  
DE VENDA EN LES BONES FARMACIES  
Dipòsit general:  
**Farmacia FARRÉ** CARRERS DE  
CASP Y GIRONA

**Una moniobra vella**

«Es que tenem més respecte al poble que els que chillen fingint de defensors. Els nacionalistes no poden enganyar-nos. Hacen tiempo que les guardamos el secreto y en vista de su insistencia lo divulgaremos. En julio de 1909, cuando *El Progreso* inició su campaña contra la guerra, *El Poble Catala* la secundó, y vimos con dolor, con pena, que no seguía inspirado por el criterio radical contrario al derramamiento de sangre y a la vileza de los mineros del Rif, sino que obraba por odio a España y al Ejército.»

«Aquestes antigues expressions, tan gastades, d'odi a Espanya i d'odi a l'exèrcit, són la cantarella obligada dels centralistes pera aïllar totes les protestes catalanes; ja des de els començos de nostra acció política se n'usa i abusa d'una manera continua; y se coneix que derrien quedar enamorats, quan més tard, tant els conservadors com els liberals, se n'han servit de la mateixa manera.»

«Quan els fets de juliol, en Maura, sorpresen i espantat davant d'un moviment tan formidable, que si s'hagués extès a altres regions podien haver portat un canvi radical en el règim de l'Estat, acudí a la cèlebre frase: la revolució, digué, es separatista; y amb aquesta falsedat conseguí aïllar-la y conseqüentment dominar-la. Aquest recurs s'ha convertit en remei heròic contra tota mena de protestes; igual serveix contra les blanques que contra les roges. Fins en Lerroux també se'n va voler servir per tapar els negocis del guix, ciment y aigua.»

«Ara el lerrouxisme, no sabent com ferho per sostenir-se en sos difícils y arriscats equilibris, pera defensar la política africana, don canelletes y quedar bé amb els seus, ha acudí al mateix recurs, acusant a EL POBLE CATALA de que la seva campanya contra la guerra en juliol de 1909 era inspirada per son odi a Espanya.»

«Té gracia el descobriment de *«El Progreso»* y més encara per la manera com ho explica. Ni governadors, ni fiscals, ni premsa, ni públic, ni ningú se n'havien adonat. Sols els ulls polítics y inquisidors d'*«El Progreso»* ho descobriren, però g'ho havien callat—cas excepcional y insolent—fins ara que han volgut divulgar el secret curiósament conservat inèdit durant dos anys, com a castic de que EL POBLE CATALA y la conjunció republicana-socialista se permeten dissentir del criteri don Canalejas y den Lerroux respecte a la qüestió del Marroc.»

«*«El Progreso»* ja ha posat la pedra angular per la defensa de la política d'aventures; ses paraules impliquen una acusació desvergonyida a Espanya a tothom que no estigui conforme, com ell, amb el criteri del govern. D'aquesta manera, si la protesta esdevingués més enèrgica, en Canalejas hi hauria el camí fressat pera reduir-la: l'acusació d'antiespanyolisme.»

«Oh! eterns denunciadors enemics de totes les llibertats! A la campanya iniciada per EL POBLE CATALA a favor de la junctió hi corresponen incitant al govern a que immolés noves víctimes; y encara no fa vuit dies del miting de la Lliberació en el Teatre del Bosc, pera la derogació de la llei de Jurisdiccions y ja indirectament acusen als governants de negligència en la seva aplicació.»

JOSEP BANUS

**Ateneu Gracienc**  
d'U. F. N. R.  
(Salmerón, 27)

«El diumenge que ve, a dos quarts de quatre de la tarda, amb motiu d'inaugurar-se la nova bandera d'aquest Ateneu, hi tindrà lloc una festa en la qual hi pendran part diversos oradors de l'U. F. N. R. y a la qual hi quedaran convidats tots els correligionaris.»

## ECOS

ELS periòdics han donat una nova des-  
apareix, la de que per les costes em-  
pordaneses corre un barco, amb un cas sos-  
pès de cólera. Per tots els ports ha cor-  
regut la nova y el vaixell fantasma, guanya  
sense esser admès enlloc, a lliure plaça.

«Bé, y què? El cólera ha caigut en desgracia com el lerrouxisme y ja a ningú fa por. Duen que es a Italia, a Trieste, que corre pels mars acomodats en les estives dels vaixells y ningú se commou y tothora crida, que vingui, com dient, si ve, rebrà. Fins els periòdics satírics han deixat de gossucitar la clàssica silueta del cólera, amb sudari, dalla, turbant y una estela de microbis verament terrificos.»

Pobre cólera! Tota una vida fent d'assot de l'humanitat, despolitant nacions y aixamplant cementiris, produint terors guileraris en la cristiandat, en el budisme y en els exèrcits d'Ala y acabar, dient d'ell la gent que no es més que un pretext pera que's regidors lerrouxistes, demanin una consignació. Y es que'l cólera era una malaltia romàntica, que's regia també per la seva asiàtica inspiració y lo romàntic en els nostres dies, aviat es venut. Ont anava'l cólera pel món, sense una regla, sense una norma, d'aquí me'n vaig y an allà me poso a geure? Una malaltia, sobre tot de l'importància del cólera, té de posar orde en la seva vida, però una malaltia que apareix y desapareix sense com va ni com costa, que unes vegades sembla que s'entregui y unes altres sega els cossos humans, com els segadors les tant acreditades, en la nostra terra, espigues de or, realment, resulta molt poc seria y cau en descredí davant de la gent, que no creu en les coses informals.

Tant hi fa, doncs, que's amenassi el cólera, com que s'allunyí. La gent ja no hi creu y desgraciadament del cólera, en el qual ja no s'hi té fe. Tot lo més, lo més, que logrà, consistí en que s'urti més gent a restitueir y en que's epicuris, tinguin una raó més pera dedicar-se al conyac.

—

DEMA quedaran exposades en el Saló  
Parés, una serie d'obres don Dionís Ba-  
keras, entre les quals, hi figuren els treballs  
oficials y preparatoris, fets pel senyor Ba-  
keras en les oposicions que darrerament ha  
realitzat a Madrid, a més a més d'uns quants  
apunts madrilenys, fets al llapis. Totes ple-  
gades, ascendeixen a quaranta quatre, variant  
els preus desde 20 pessetes a 1.500, però pre-  
dominant els preus baixos.

TORNA a estar entre mosaltres la pianis-  
ta catalana Mercé Padrosa, després de  
una bona estada a París, on ha pres part  
en el Concurs de Virtuoses, organitzat per  
la Revista «Musica», y quals proves tingu-  
ren lloc en la renomada sala Gaveau de la  
capital francesa.

Mercé Padrosa ha obtingut en el Concurs  
la primera medalla d'honor, fent cantant davant  
del Jurat compost d'eminentes musicals tals  
com de Greff, Pugno, Diemer, Philipp, Rie-  
ter, Bauer, Vinès, Leroux, Lausmay, etc.

La Revista «Musica», organitzadora del Con-  
kurs y d'una serie de concerts que l'hivern  
pròxim tindran lloc a la «Salle Gaveau», no  
ha volgut que la Mercé Padrosa retornés a  
Barcelona sense que's comprometés a donar,  
la vinenta temporada, dos grans concerts  
en l'esmentada sala.

Segueixen els triomfs dels nostres artistes  
per l'extranger.

AIR, a la tarda, la companyia Guerre-  
ro-Mendoza, va donar una funció a be-  
nefici del Patronat de la Tuberculosis. Una  
meravella! teatre... En Marquina, en un en-  
treacte, va llegir uns versos apropiats a les  
circumstancies en els quals cantava, amb la  
trassa que té en Marquina pera cantar aques-  
tes coses, a la Caritat y a les mans esteses  
y polides que saben feria. En Marquina, apa-  
regué en la seva lectura, habilitat democràti-  
cament, amb una comoda americana.

Les senyores y les senyoretes que om-  
plen el teatre escoltaren amb l'atenció que  
totes les senyores y senyoretes otorguen a  
uns versos llegits amb americana. Els cava-  
liers, aplaudiren. En Marquina, salutà, ga-  
lantment, com un patge trovador.

—

«Què hi ha semblant en Marquina?—sen-  
tírem que preguntava un jove en una llogeta,  
a unes senyoretes.  
—Ah! Però, aquest es en Marquina?  
En una festa de's senyors Guerrero-Mendo-  
za, les nostres damiselles, se veu que no com-  
prenien un poeta amb americana.»

## LA QÜESTIÓ DEL MARROC

### Un discurs den Pau Iglesias

Fou excessivament curt l'extret telegràfic  
que dies endarrera varem inserir del discurs  
pronunciat per en Pau Iglesias en el mit-  
ting celebrat a Valencia contra l'aventura  
del Marroc. Per considerar-ho d'interès, a  
continuació reproduïm el resum que *«El Mer-  
cantil Valencià»* n'ha publicat. Diu així:

PABLO IGLESIAS

Començó dient que fent-se cargo  
de que per el número allí congregat y per el  
calor se hallarian todos en situació vio-  
lenta, seria breu, recomençant ademés que  
ahogaran sus entusiasmos para poner en lo  
que se les deca toda la cantidad posible  
de pensamiento.

«Los entusiasmos—dijo—son buenos y ne-  
cesarios para el momento de la lucha, para  
la batalla, para derribar o asaltar una  
fortaleza. Para esta nuestra campaña contra  
la guerra, en los momentos actuales,  
precisa más el pensamiento para llegar con  
él a la convicción primero y a la decisión  
después.»

Venimós aquí—añadió—porque nos pre-  
ocupa hondamente esta cuestión de la gue-  
rra; y nos preocupa tanto a los republica-  
nos como a los socialistas. Estos lucharán  
ahora y siempre contra la guerra, con los  
republicanos y como los republicanos. Por-  
que yo deseo que mi partido luche con el  
partido republicano; pero no para morir  
juntos, sino para triunfar y para vencer.

Para esto no se tiene que hacer más que  
una cosa: amar las ideas, amar los princi-  
pios, amar las doctrinas, único medio para  
que este país se coloque a la altura de los  
demás pueblos cultos, civilizados y libres.

Yo, desde este sitio, conjuro a los repu-  
blicanos y a los socialistas; conjuro a todos  
a que piensen de este modo, porque así se  
vence y se triunfa. Los republicanos, los  
radicales y los socialistas: los hombres  
avanzados de Portugal pensaron así y por eso  
triunfaron.

Si no se hubieran elevado unos y otros  
sobre las pequeñas, sobre las diferencias,  
sobre las rencillas personales ó de partido,  
no hubieran vencido.

Sigamos los de aquí el camino por aque-  
llos trazados, y como ellos venceremos.

Hablando de la guerra dije que no sólo  
es enemigo de ella el partido de Conjunción  
Republicano-Socialista, porque todo el país  
va contra ella y la condena.

Añadió que sólo defendían la guerra vo-  
ces sueltas, más dignas de lástima que de  
censura, porque acusan un estado patológi-  
co; que sólo la defendían los hombres que  
ven en ella la prosperidad de su oficio; unos  
cuantos exaltados que buscan la gloria, y  
las aspiraciones altas, muy altas, que bus-  
can en la guerra prestigio que no pueden  
conquistar de otro modo.

«Esto sin contar a los políticos que sólo  
quieren halagar a los de arriba para con-  
servar el poder.»

De las demás clases sociales, incluso la  
burguesía—afirmó—nadie, nadie quiere la  
guerra, excepción hecha de los grandes ca-  
pitalistas.

Y si ello es así, sería altamente bochor-  
roso; sería vergonzoso que no queriendo la  
guerra más que unos pocos, consintieramos  
los demás que España se metiera en esas  
aventuras tan funestas para todos.

A continuación explicó detalladamente las  
causas origen y causa de que se tenga que  
comenzar de nuevo la propaganda contra  
la guerra.

Dijo que en 1909, cuando el señor Maura  
sufría aquel torbellino de locura que nos  
llevó a la guerra de Melilla, realizó tales  
actos que bastaron a despertar el entusias-  
mo de la nación entera contra la guerra.

«Aquellos actos y los hechos ocurridos du-  
rante la campaña en el Rif, fueron la ma-  
yor y más eficaz propaganda que podía ha-  
cerse de lo injusto, de lo inútil, de lo cer-  
retero para despertar al pueblo y conven-  
cabelado de la guerra. Cada reservista que  
se marchaba era una protesta viva contra  
ella; cada embarque de tropas fue una ver-  
dadera excitación que facilitó y alentó la  
protesta de todo el país. Este obró enton-  
ces por sentimiento ante las provocaciones del  
gobierno, y la protesta surgió tan fuerte co-  
mo espontánea.»

Vino después Moret y terminó toda aque-  
lla serie de provocaciones, en vista del es-  
tado de la opinión. Canalejas siguió al prin-  
cipio de su gobierno la conducta de Moret;  
pero no abandonó la campaña de Ma-  
rrocos, y la resultó ahora por la parte  
de Ceuta. El no está convencido de que  
España debe ir a África, pero padece el mal  
de todos los políticos de la monarquía, la  
cobardía ante los deseos de las alturas, y  
va a África; pero no como fué Maura, sino  
con mucho cuidado, realizando su labor sin  
comover al país.

Con el trabajo que realiza Canalejas, la  
gran masa española no ha vuelto a ver  
aquellas cosas terribles que le enseñó Mau-  
ra, ni tampoco ha visto, hasta ahora, su-  
cesos como los del barranco del Lobo.

No han despertado, pues, esta vez el sen-  
timiento que Maura despertó. Canalejas ha  
sido cauto; si no lo hubiera sido, si hu-  
biera procedido como Maura y hubiera re-  
petido las atrocidades que éste hizo, hu-  
biera despertado también el sentimiento del  
pueblo.

«Con nuestro dominio en Marruecos no  
vamos tampoco a civilizar a un pueblo bár-  
baro, porque la civilización no se lleva en  
la punta de las bayonetas ni en la boca  
de los cañones, único signo de nuestro pro-  
greso que hasta ahora les hemos enseñado.»

No es conveniente la guerra, porque Es-  
paña no lleva a Marruecos sus productos,  
porque no puede competir con los de Fran-  
cia, con los de Alemania, con los de In-  
glaterra, que tienen acaparamiento a quel  
mercado.

Con nuestro dominio en Marruecos no  
vamos tampoco a civilizar a un pueblo bár-  
baro, porque la civilización no se lleva en  
la punta de las bayonetas ni en la boca  
de los cañones, único signo de nuestro pro-  
greso que hasta ahora les hemos enseñado.

No es conveniente tampoco la guerra, por-  
que sin sermos de ningún provecho nos co-  
staría mucho dinero sostener allí un verda-  
dero ejército y traerlo como consecuencia  
la preponderancia del elemento militar, can-  
do lo que hoy buscan los pueblos libres  
es que sobre el poder religioso y el poder  
militar se eleve siempre el poder civil.

Tampoco puede ser gloriosa esa guerra,  
como no se considere como una gloria el  
que vayan allí unos cuantos miles de hom-  
bres a dar valerosamente su pecho a las  
balas. Cuando nuestros soldados están en  
Alcazarquivir sin condiciones para la lucha  
y sin víveres; cuando todo está desatendido  
en Melilla, no habría gloria para España  
en Marruecos, como no la hubo en Cuba,  
ni en Filipinas, ni en Puerto Rico. No;  
podremos ya alcanzar más glorias que las  
alcanzadas. No podremos alcanzar más  
que bochornos como los de nuestras an-  
tigas colonias, en donde si bien nuestros  
soldados lucharon y murieron valerosamen-  
te, no hubo gloria para España.

Debemos, pues, oponernos a la guerra y  
evitar el meternos en aventuras de esta na-  
turaleza.

Los gobiernos monárquicos no dicen la  
verdad; no son sinceros y quieren llevar  
al país a una gran desdicha.

A nosotros nos toca ser, pues, sinceros  
y decir la verdad, y la diremos en todos  
cuantos actos podamos celebrar, de carác-  
ter legal, reclamando que el gobierno atienda  
los justos deseos del país.

Pero si no lo consiguiéramos, que los ciu-  
dadanos todos procedan como se procede  
en tales casos.

La mujer está tanto ó más interesada que  
el hombre en que la guerra no se haga,  
porque es madre, y la madre quiere más  
al hijo que se va y ya no vuelve; y por-  
que siendo la guerra perjudicial económi-  
camente y políticamente, la mujer es la que  
sufrirá más, en la vida del hogar por falta  
de recursos, y en la vida social por la  
ausencia de derechos.

Nuestra misión ahora es llevar al ánimo  
del pueblo la convicción de que la guerra  
no debe hacerse y arraigarla en su cora-  
zón, afirmando en su conciencia, y con-  
venciéndole que debe apelar hasta los mismos  
medios que los poderosos emplearon cuando  
les convino para asegurar el triunfo de su  
causa.

Queremos hoy llamar la atención de la  
masa toda para que piense en este asunto  
como debe. Haremos esto en todas partes  
hasta conseguir que no haya políticos que  
se alrean a pretender contrariar los de-  
seos y aspiraciones de todo el país.

Si esos políticos se dejan vencer por los  
deseos de los que creen que con los ba-  
lones podemos pasarnos por toda África;  
por los que habiendo tenido profesor de  
Derecho político desconocen el Derecho con-  
stitucional, no por eso va el país a sufrir  
el bochorno de esa guerra.

La monarquía la quiere, pues nosotros  
no, y vamos contra la monarquía y va-  
mos contra la guerra.

—

**Notes polítiques**

**La Diputació de Tarragona**  
per la Diputació Catalana

En la sessió celebrada el passat di-  
mesres per la Diputació de Tarragona  
s'acordà adherir-se al projecte de  
la Diputació de Barcelona per la con-  
stitució d'una federació de les quatre  
provincies catalanes pera tot lo refe-  
rent a obres públiques, beneficència,  
instrucció pública y altres serveis ge-  
nerals.

Foren designats pera assistir a la  
reunió que amb tal objecte haurà de  
celebrar-se, els diputats senyors Oleas,  
Virgili, Mestres y Roig.

**La Diputació de Lleida**

Segons les nostres notícies, en la primera  
sessió que celebrà la Diputació de Lleida,  
serà aprovada, potser per unanimitat, una  
proposició adherint-se al projecte de la Di-  
putació de Barcelona de formar una Diputa-  
ció catalana.

**Miting republicà-socialista**

Demà, dissabte, a dos quarts de deu del  
vespre, se celebrarà a l'Ateneu Pi y Margall  
de la Barceloneta un gran miting de con-  
junció republicana-socialista, organitzat per  
la Joventut d'U. F. N. R. y la Joventut So-  
cialista d'aquesta ciutat.

Hi pendran part els joves senyors (Adolf  
Cebàs, M. de la Fuente, Enric Vila, Mallafré,  
Ramón Margut, Pi y Sunyer y Coma-  
posada).

L'objecte del miting es protestar contra  
l'aventura del Marroc.

**L'article**  
den Rodés

L'article sobre la qüestió del Marroc pu-  
blicat abans d'ahir en aquestes planes per  
nuestre benivolunt correligionari el diputat don

Felip Rodés, ha estat molt comentat. «Las  
Noticias» n'ha inserit un extret, y nostre  
bon confrare reusenc, «Foment» diu:

«En Felip Rodés, el simpàtic diputat de  
U. F. N. R., publica en l'estimat confrare  
barceloní EL POBLE CATALA un article  
parlant de nostra situació al davant del  
conflicte del Marroc y de l'estat de l'assump-  
t en l'orde polític internacional, després de  
l'actiu de l'Alemanya.»

L'article es seriós y denota en el seu autor  
un profund coneixement de l'intrincada ma-  
teria que tracta. Tan debò que les para-  
ules aerenes de l'amic Rodés les aprofitin els  
nostres africanistes y fins el govern den Ca-  
nalejas.

**Nou periòdic catalanista**

S'ha publicat el primer número del pe-  
manari «El Pirineu Catala», que veu la llum  
a Ripoll y que ha vingut a substituir al des-  
aparegut periòdic «El Puigmal».

**Els ridícols conspiradors portuguesos**

Diu un confrare local que hi ha qui as-  
segura que es a Barcelona el capità portu-  
guès Paiva Conceiro, el nom del qual he-  
sonat amb motiu de les notícies del contra-  
bando a l'Alcázar y de les conspiracions con-  
tra la República portuguesa.

**CATALUNYA NOVA**  
—  
**ATENEU DE LA U. F. N. R.**  
**DEL DISTRICTE III**

**SANT SIMPLICI, NÚMERO 6, SEGON**

Demà, dissabte, a dos quarts de deu de la  
vetlla, tindrà lloc l'inauguració de la Tòmbola  
a benefici dels pobres del Districte, que  
ha organitzat la Comissió Benèfica d'abdu-  
entitats.

L'orde de la festa serà'l següent:

I. Concert per la Banda Municipal.  
II. Obertura de la Tòmbola amb un  
breu parlament d'un individu de  
la Comissió Benèfica.  
III.—Extraordinària representació de la  
preciosa obra en quatre actes.

**LA REINA JOVA**

amb assistència del seu autor l'An-  
gel Guimerà, prenent-hi part, en-  
tre altres distingits artistes, l'Emi-  
lia Baró.

IV. Concert per la massa coral de CA-  
TALUNYA NOVA.

**U. F. N. R.**

**Inscripció en el Cens**

Tots els que senten simpatia per  
la política de la U. F. N. R., tenen  
el dever civí d'inscriure's en el  
cens de la nostra comunitat política.

En tots els Centres adherits de Bar-  
celona se facilitaran les inscrip-  
cions que, fetes fins al dia 12 de  
juliol, donaran dret a votar la Jun-  
ta Municipal.

Barcelona, 28 de juny de 1911

El President,

Pere Corominas

**LLOCS D'INSCRIPCIÓ**

C. N. R., Pelai, 42; de 11 matí a 10  
nit.

Ateneu Gracienc, Salmerón, 27 y 29, prin-  
cipal (Gracia), inclourà tots els ciutadans per-  
teneixents als districtes municipals: quart, si-  
se i vuit, de 2 a 3 tarde y de 7 a 11  
nit, els dies feiners, y els festius, de 11  
matí a 12 nit.

Ateneu de l'U. F. N. R. del districte III,  
Sant Simplicí, 6, segon, de les 3 tarde a  
11 nit.

C. N. R. del districte IV, Diputació, 333,  
baixos; de 9 a 11 nit; dies festius, de 3 a  
8 tarde.

C. N. R. del districte VII, carrer del Man-  
s; de 9 a 10 els dies feiners y de 3 tarde  
a 12 nit, els festius.

Ateneu integral de U. F. N. R. del districte  
V, Sant Pau, 75; tots els dies de les 2  
tarde a les 11 nit.

Centre Federal d'Hostafrances; de 9 a 11 nit  
y els diumenges de les 4 tarde a les 10  
nit.

C. F. N. R. «Pivallers, Consell de Cent,  
284, baixos; tots els dies de 2 tarde a 12 nit.

Ateneu Pi y Margall (Barceloneta), passeig  
Nacional (interior del Teatre de la Marina);  
tots els dies de 3 a 6 tarde y de 9 a 11 nit.

Centre Republicà Català «Sang Nova», Sant  
Rafel, 29; tots els dies de 3 tarde a 11 nit.

Avers Nacionalista Republicà de Sant An-  
dreu; tots els dies de feina de 2 a 3 tarde  
y de 8 a 10 nit; dies de festa desde les 10  
del matí.

C. N. R. del districte I, Pere IV, 258;  
tots els dies de 10 matí a 10 nit.

Tots els federals nacionalistes republicans  
del districte II que en-ara no hagin fet la  
seva inscripció en el cens del partit, poden  
estimar abans del 8 del corrent mes, de  
not a drot de la nit, en l'oficina establerta  
al Centre d'U. F. N. R. d'aquest districte  
(Baix de Sant Pere, 38, pral.).

En la mateixa oficina se pren nota de les  
baixes que per defunció, cambi de domicili  
o cambi de residència d'aquí us hi hagin  
de fer en el cens polític del districte, y  
per tant en les llistes corollades d'el mateix,  
que l'passat mes de febrer serví per a les  
eleccions de Junta Municipal; de les inclu-  
sions a demanar dels correligionaris que per  
error o omisió no figuren en les esmentades  
lístes, y dels ciutadans inscrits a quins per  
haver-se'hi extraviat la cédula d'inscripció els  
interessi obtenir un duplicat o certifi-  
cat de la mateixa, autoritzat per l'actual Junta mu-  
nicipal.

**MÚSICA**

**De la festa a Belles Arts**

Hi ha veritable expectació, pera conèixer  
«L'Alba» lletre de l'Apel·les Mestres, y música  
den Granados, de la que pròximament se'n  
donarà una audició an aquest Palau. Tinc  
de repetir, com tantes vegades ho he fet  
ja, que es una llistina que aquestes coses  
se donin a conèixer en locals tan poc apro-  
posats com es Belles Arts, ont cap bona con-  
dició s'hi reuneix y ont la major part de  
vegades, les coses millors, perden una bona  
part del peritum lur.

Espereu, fríescos, ja que boines noves no  
corren d'aquesta producció.

**En el «Prado Català»**

El diumenge passat reobrí aquest teatre  
les seves portes, inaugurant-se la temporada de  
l'estiu, amb «El Barberí de Sevilla», obra que  
serví pera debutar la soprano lleonesa senyora  
Llopert.

Bones notícies no tenia d'aquesta jo-  
va artista, mes la realitat supera en molt a l'o-  
pòrt que jo m'esperava.

Posseïx la senyoreta Llopert un timbre  
de veu sumament agradable, veu fresca y  
d'intens color en els graves, d'una dactil-  
lació meravellosa y d'una medietat y dolor  
en els picats altíssims incomparables. Les més  
grosses dificultats de l'obra foren venudes  
sense esforços y en les «Variacions de Proch»  
que intercala com a lliçó en l'acte tercer,  
feu gala d'una dicció puríssima, d'una agilitat  
fora remarcable, y com he dit més amunt,  
d'una medietat en els picats, com poques  
vegades se sent.

A totes aquestes bones qualitats, deu ajun-  
tar-hi encara la rara qualitat d'una debuta-  
nt, d'un despropòsit y un domini de  
la situació ben estrany en trobar en una  
artista que comença y en altra la seva fi-  
gura arrogant y una bellesa de trets que  
ajuda a captar la simpatia del públic, qui  
aplaudí constantment l'afili





